

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 69/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. februára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť advokátskej spoločnosti Advokáti Heinrich s. r. o., Skautská 12, Nitra, IČO 36 865 966, zastúpenej advokátskou kanceláriou AK Hrabovská s. r. o., Jakubovo námestie 9, Bratislava, v mene ktorej koná konateľka a advokátka Mgr. Marianna Hrabovská, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 4 Cb 23/2014 zo 16. septembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť advokátskej spoločnosti Advokáti Heinrich s. r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. novembra 2019 doručená ústavná sťažnosť advokátskej spoločnosti Advokáti Heinrich s. r. o., Skautská 12, Nitra, IČO 36 865 966 (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 Cb 23/2014 zo 16. septembra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka je právnu zástupkyňou žalobcu v napadnutom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 4 Cb 23/2014 o zaplatenie sumy 215 084 € s príslušenstvom.

3. Sťažovateľka v napadnutom konaní vedenom okresným súdom doručila elektronické podania adresované do podateľne okresnému súdu z 22. júna 2018 (ospravedlnenie a žiadosť o odročenie pojednávania), podanie z 29. mája 2019 (odvolanie) bez zaručeného elektronického podpisu (email, pozn.) a okresnému súdu na pojednávaní predložila podanie v listinnej podobe zo 6. decembra 2018 [(návrh na vykonanie dokazovania) ďalej spolu len „podania“].

4. Uznesením okresného súdu sp. zn. 4 Cb 23/2014 z 11. júla 2019 vydaným súdnym úradníkom (ďalej len „uznesenie z 11. júla 2019“) bola sťažovateľke uložená povinnosť zaplatiť v stanovenej lehote súdny poplatok za spracovanie podaní v súhrne v sume 60 € podľa položky 20a sadzobníka súdnych poplatkov v spojení s § 2 ods. 1 písm. f) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“). Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu z 11. júla 2019 v súlade s § 239 ods. 1

Civilného sporového poriadku sťažnosť, ktorou navrhla označené uznesenie okresného súdu o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok zrušiť v celom rozsahu. Okresný súd napadnutým uznesením zamietol sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu z 11. novembra 2019.

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že okresný súd v napadnutom konaní nesprávne a formalisticky aplikoval príslušné ustanovenie zákona o súdnych poplatkoch. Poukazuje na to, že pokiaľ ide o jej elektronické podania, za ktoré jej okresný súd uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok, tieto zároveň zasielala aj do elektronickej schránky podpísané zaručeným elektronickým podpisom prostredníctvom na to určeného portálu <slovensko.sk>. V tejto súvislosti tiež uvádza, že predmetné emaily následne nedoručila aj v listinnej podobe, a preto sa na nich nemalo prihliadať. Sťažovateľka, vychádzajúc z uvedeného, spochybňuje potrebu digitalizovať a spracovať predmetné podania okresným súdom, a teda aj dôvodnosť uloženia poplatkovej povinnosti. Zasielanie podaní emailom zdôvodňuje tým, že podania doručované do schránky sú často ťažko čitateľné a sú zväčša doručované s oneskorením jedného až dvoch dní odo dňa odoslania. Sťažovateľka v nadväznosti na to tvrdí, že tieto podania, najmä však podanie označené ako „*ospravedlnenie a žiadosť o odročenie pojednávania*“ zasielala z dôvodu časovej tiesne, tak aby dokument bol doručený okresnému súdu včas. Pokiaľ ide o podanie označené ako „*návrh na vykonanie dokazovania*“, sťažovateľka uvádza, že tento návrh predniesla ústne na pojednávaní a na základe pokynu sudcu doložila písomne aj identifikačné údaje navrhovaných svedkov. V súvislosti s týmito prezentovanými argumentami sťažovateľka namieta, že okresný súd sa s jej argumentáciou v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia nijako nevysporiadal, preto je toho názoru, že napadnuté uznesenie je arbitrárne, porušujúce jej označené práva.

6. Na základe uvedeného a v sťažnosti použitej argumentácie sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1) Základné právo sťažovateľa Advokáti Heinrich s. r. o., IČO: 36865966, na súdnu ochranu podľa článku 46 Ústavy SR a právo na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj právo sťažovateľa

vlastniť majetok podľa čl. 20 Ústavy SR, uznesením Okresného súdu Topoľčany, č. k. 4 Cb/23/2014-1058, zo dňa 16. 9. 2019, porušené bolo.

2) Uznesenie Okresného súdu Topoľčany, č. k. 4 Cb/23/2014-1058, zo dňa 19. 6. 2019, sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Topoľčany na ďalšie konanie.

3) Okresný súd Topoľčany je povinný nahradiť sťažovateľovi Advokáti Heinrich s. r. o., trovy právneho zastúpenia, v zmysle § 11 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004, vo výške 415,51 EUR...“

II.

Relevantné ustanovenia právnych predpisov

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

13. Ústavný súd pripomína, že vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť fyzické osoby a právnické osoby pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ich pred takými

zásahmi do ich práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). V súvislosti so sťažnosťami, namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov, už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09).

14. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením okresného súdu

15. Predmetom konania ústavného súdu je rozhodovanie o namietanom porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo podľa sťažovateľa dôjsť napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým bola zamietnutá sťažnosť smerujúca proti uzneseniu okresného súdu z 11. júla 2019 vo veci uloženia povinnosti zaplatiť za spracovanie podaní doručených súdu v inej podobe ako do jeho elektronickej schránky súdny poplatok v súhrne v sume 60 € podľa položky 20a sadzobníka súdnych poplatkov v spojení s § 2 ods. 1 písm. f) zákona o súdnych poplatkoch. Podľa okresného súdu boli pre vyrubenie súdneho poplatku splnené podmienky, keďže na sťažovateľku sa ako na advokáta podľa príslušných právnych predpisov vzťahuje povinnosť doručovať podania súdu do elektronickej schránky a podania v konkrétnej veci urobila v listinnej forme, resp. prostredníctvom emailu.

16. Podľa položky 20a sadzobníka súdnych poplatkov k zákonu o súdnych poplatkoch sa za spracovanie podania a jeho príloh v listinnej podobe, ak zákon ustanovuje povinnosť doručovať podanie do elektronickej schránky súdu, a za spracovanie podania a jeho príloh v elektronickej podobe doručeného súdu inak ako do elektronickej schránky súdu, ak zákon ustanovuje povinnosť doručovať podanie do elektronickej schránky súdu, vyrubuje súdny poplatok v sume 20 eur za podanie vrátane jeho príloh.

17. V súlade s § 2 ods. 1 písm. f) zákona o súdnych poplatkoch je poplatníkom ten, kto je povinný doručovať podania do elektronickej schránky súdu.

18. Podľa § 821 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“)

(„Osobitné ustanovenia o elektronickom výkone verejnej moci na súdoch“) s účinnosťou od 1. júla 2017 orgán verejnej moci, advokát, súdny exekútor, notár a správca sú povinní v konaní pred súdom doručovať podania do elektronickej schránky súdu a používať pri elektronickej komunikácii so súdom elektronicкую schránku aktivovanú na doručovanie, ktorej sú majiteľom; to neplatí, ak súd požiada o predloženie určitej listiny a pre predkladanie administratívneho spisu alebo iného spisu. Hostujúci euroadvokát doručuje elektronické podania prostredníctvom spolupracujúceho advokáta. Ak je pre podanie určený elektronický formulár, sú osoby podľa predchádzajúcej vety povinné podanie urobiť prostredníctvom takého formulára. Trovy vzniknuté porušením povinnosti podľa prvej vety nie sú predmetom náhrady trov konania.

19. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (sp. zn. II. ÚS 27/07).

20. V súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie ústavný súd ďalej zdôrazňuje, že vo vzťahu k všeobecným súdom nie je súdom opravným. Jeho právomoc preto nenahrádza postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužíva sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávosti. Úlohou ústavného súdu nie je ani náprava prípadných pochybení všeobecných súdov pri vydávaní procesných rozhodnutí. Rozhodovanie vo veci uloženia súdnych poplatkov (procesné rozhodnutia) patrí výlučne do právomoci všeobecného súdu, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania (m. m. sp. zn. III. ÚS 292/2018).

21. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo všeobecnosti patrí aj právo na prístup k súdu (right of access to a court), resp. právo na súd (right to a court). Z čl. 6 dohovoru vyvoditeľný zákaz odmietnutia spravodlivosti (tzv. *denegatio iustitiae*) sa týka priebehu už začatého konania pred súdom, ale zaručuje aj prístup k súdu. Článok 6 ods. 1

dohovoru zaručuje teda každému právo na to, aby svoju vec týkajúcu sa civilných práv a záväzkov mohol predložiť súdu (sp. zn. II. ÚS 281/2017).

22. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

23. Ústavný súd, prihliadajúc na predmet právnej veci, v ktorej sa sťažovateľka uchádza o ústavnú ochranu svojich práv ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy – uloženie povinnosti zaplatiť súdny poplatok v súhrne v sume 60 €, zdôrazňuje, že z tohto hľadiska ide nepochybne o právnu vec, ktorú možno označiť ako bagatelnú. Uvedené zakladá z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Pokiaľ právny predpis upravujúci konanie pred všeobecnými súdmi (Civilný sporový poriadok) vylučuje prieskum rozhodnutí u tzv. bagatelných vecí, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva (m. m. sp. zn. III. ÚS 22/2019).

24. Opodstatnenosť ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takýchto veciach prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré by mohli mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv (m. m. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 94/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS 357/2015, I. ÚS 56/2017), resp. v prípadoch, ak pôjde o takú intenzitu zásahu, ktorá koliduje s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd (pozri nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1996/13, bod 27).

25. S prihliadnutím na znenie citovaného § 821 ods. 3 zákona o súdoch je podľa názoru ústavného súdu opodstatnený záver okresného súdu o existencii povinnosti

sťažovateľky ako právneho zástupcu v konaní pred súdom doručovať podania do elektronickej schránky súdu.

26. Vzhľadom na podmienky uloženia poplatkovej povinnosti je podľa názoru ústavného súdu sťažovateľkina argumentácia (bod 5 odôvodnenia tohto rozhodnutia) právne bez významu. Predpoklady uloženia poplatkovej povinnosti v zmysle aplikovaného ustanovenia zákona o súdnych poplatkoch (pozri bod 16 odôvodnenia tohto rozhodnutia) v spojení s § 2 ods. 1 písm. f) zákona o súdnych poplatkoch sú skutočnosť, že osoba má povinnosť doručovať podania do elektronickej schránky súdu a táto osoba doručí podanie v elektronickej podobe súdu inak ako do elektronickej schránky súdu, alebo táto osoba doručí súdu podanie v listinnej podobe.

27. Z hľadiska zákonných predpokladov uloženia poplatkovej povinnosti podľa predmetného ustanovenia zákona o súdnych poplatkoch je irelevantné, či podanie doručí osoba zároveň aj predpísaným spôsobom, t. j. do elektronickej schránky súdu, ako aj pohnútky, ktoré túto osobu viedli k takémuto spôsobu doručenia podania (či už formou e-mailu alebo v listinnej podobe). Podstatným pre uloženie poplatkovej povinnosti je skutočnosť, že podanie uskutočnila osoba, ktorá má povinnosť doručovať podania do elektronickej schránky súdu a že táto osoba doručila podanie, na ktorú sa vzťahuje poplatková povinnosť za spracovanie takéhoto podania. Vo veci konajúci súd v okolnostiach posudzovaného prípadu podľa názoru ústavného súdu postupoval v súlade so zákonom, pričom ústavný súd nezistil, že by existovali dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by bránili okresnému súdu aplikovať zákon o súdnych poplatkoch. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že všeobecný súd má povinnosť, a nie právo vyberať súdne poplatky, ak sú na to splnené zákonné podmienky.

28. Vzhľadom na uvedené je podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie okresného súdu založené na právnych záveroch, ktoré majú oporu v aplikovanej právnej norme a nezasahujú do podstaty, zmyslu a účelu označeného základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

29. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak koná vo veci v súlade s právnymi predpismi upravujúcimi postupy v civilnom konaní. V konkrétnych okolnostiach veci sú týmito predpismi tie, ktoré upravujú vnútornú organizáciu súdov a v jej rámci elektronický výkon verejnej moci na súdoch.

30. Okrem už uvedeného je zo všeobecného hľadiska, v nadväznosti na z čl. 6 dohovoru vyvoditeľný zákaz odmietnutia spravodlivosti (tzv. *denegatio iustitiae*), rozhodujúce aj to, že spôsob komunikácie, ktorý sťažovateľka ako právna zástupkyňa strany v príslušnom konaní zvolila (podanie v listinnej podobe), nemá vo vzťahu k ňou zastupovanej strane sporu za následok zásah do samotnej podstaty práva na spravodlivé súdne konanie. Absencia komunikácie advokáta so súdom prostredníctvom elektronickej schránky, resp. podanie urobené advokátom v listinnej podobe neopravňuje súd na podanie urobené v listinnej podobe neprihliadať, resp. podanie vyhodnotiť ako neúčinné (m. m. I. ÚS 186/2019).

31. Prípadná poplatková povinnosť, ktorá vzniká advokátovi za podanie urobené v listinnej podobe, nemôže byť preto sama osebe dôvodom zásahu do samotnej podstaty a zmyslu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

32. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na judikatúru ESĽP, ktorá nevylučuje, aby záujem na riadnom výkone spravodlivosti ospravedlnil určité finančné obmedzenia prístupu jednotlivca k súdu. Povinnosť zaplatiť súdny poplatok v súvislosti s podaním na všeobecnom súde v civilnom konaní nemôže byť preto považovaná za obmedzenie práva na prístup k súdu, ktoré by bolo samo osebe nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru (rozsudok ESĽP vo veci Podbielski a PPU Polpure proti Poľsku z 26. 7. 2005, bod 63, sťažnosť č. 39199/98).

33. Vzhľadom na už uvedené niet takej príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne umožňovala dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy) napadnutým uznesením okresného súdu

34. Sťažovateľka zároveň namietala aj porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, pričom je potrebné konštatovať, že ho odôvodnila stroho a to tým, že v konečnom dôsledku došlo aj k porušeniu tohto jej základného práva, keďže sťažovateľke „*sa nesprávnym rozhodnutím zníži majetok*“. Predpoklad sťažovateľky, že ide o vecne nesprávne rozhodnutie súdu, ako už bolo konštatované, neobstojí. Naopak, podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie okresného súdu nemožno považovať za nezákonné a v rozpore s ústavou, a preto uloženú poplatkovú povinnosť nemožno považovať za protiústavný zásah do jej označeného základného práva hmotnej povahy. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

35. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ústavný súd o ďalších návrhoch uplatnených sťažovateľkou v ústavnej sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. februára 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu